వయసుపొద్దు వాలే వేళ.. ఒంటరి పోరాటం

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

7

ఆదివారం. ఎప్పటిలాగే పొద్దున్నే లేచి టీ తాగి కంప్యూటర్ ముందు కూర్చుంది.

షాదీ డాట్ కాం ఓపెన్ చేసి ఒక్కొక్కరి వివరాలూ చదువుతూ పోతోంది.

అసలు మనసులో ఏదైనా ఉద్దేశ్యం ఉంటేగా ఎవరైనా నచ్చేందుకు...

ఆ సేతు హిమాచలం నుంచే కాకుండా విదేశాల్లో స్థిరపడిన వాళ్ళు....

వీళ్ళల్లో ఒక్కరైనా నాకు కావలసిన సపోర్ట్ ఇవ్వగలరా అనిపించింది ఆమెకు.

ఇంకా దానికి తోడు ఒకరిద్దరు తన వివరాలు అడగటం..అలా అడిగిన వారి ప్రొఫైల్ ఓపెన్ చేసి వాటిని క్షుణ్ణంగా చదివింది.

ఒకరిద్దరి ఫోటోలూ ఉన్నాయి. లావుగా గుమ్మటంలా ఉన్నవాడిని చూసి "అబ్బే లాభం లేదు వీడికి జీవితాంతం వండి వడ్డించడానికే పెళ్ళీ - వంట మనిషిని చూసుకుంటే పోయేదిగా వీడినెవరు పెళ్ళిచేసుకున్నా పెనం మీంచి పొయ్యిలో పడటమే" అనుకుంది... ఒకరిద్దరు సిటీలో వాళ్ళే..ఫోటో క్లిక్ చేసి చూసి ఉలిక్కిపడింది. అది శ్రీ మిత్రుడు రంగాచారిది. ప్రొఫైల్ చదివింది.. ఇద్దరు పిల్లలు. డైవోర్సీ...ఓరినాయనో... ఎన్ని అబద్దాలు. చక్కని అందమైన భార్య, పిల్లలు మంచి సోషల్ సర్కిల్ ఇవన్నీ పెట్టుకుని ఇన్ని అబద్దాలు ఎందుకు...ఇంకా నయం తన అసలు పేరుతో రిజిస్టర్ చెయ్యలేదు..ఉలిక్కిపడి, భుజాలు తడుముకుంది... అందరూ ఇంతేనా... కొందరు ఆస్తిపాస్తులు ఉన్న వాళ్ళు కావాలని ఆరాటపడితే కొందరు ఉద్యోగం ఉన్న భార్య కావాలని..

కొందరు కలిసి మాట్లాడాలన్న అభిలాష వ్యక్తం చేసారు.

కొందరు భార్య మరణించి పిల్లలు ఎవరి దారిన వాళ్ళు సెటిల్ అయ్యాక ఒంటరిగా మిగిలిపోయిన వాళ్ళు, ఒకరిద్దరు విడాకులు తీసుకున్నవాళ్ళు. నూటికో కోటికో ఒకళ్ళు పెళ్ళి మాట ఇంతవరకూ తలపెట్టనివాళ్ళు...

ఈ లోకం ఆమెకు కొత్తగా ఉంది. ఇది వరకు ఎప్పుడూ తెలియని విషయాలు.

బాంబే నుండి ఎవరిదో ఉత్తరం... ఆసక్తిగా చదివింది.. ఇద్దరమ్మాయిలూ తల్లీ మద్రాసులో ఉన్నారట.. మంచి పేరు ప్రతిష్టలున్న మెడికల్ ఇన్స్టిట్యూట్‌లో జనరల్ మానేజర్....

విపుల్ పాణిగ్రహి....డైవోర్సీ.. ప్లీస్ ఫీల్ ఫ్రీ టు కాల్ మి. అంటూ ఫోన్ నంబర్, ఈ మెయిల్ ఐడీ కూడా వ్రాసాడు...

ఉన్నట్టుండి ఓ చిలిపి సరదా మనసులో దూరింది. వెంటనే కనిపించిన ఫోన్ నంబర్ డయల్ చేసింది.

రెండు క్షణాల్లో రింగ్ అవగానే అసంకల్పితంగా ఆపేసింది.

రెండు నిమిషాలు గడవకముందే అతని నుంచి ఫోన్

ఏం మాట్లాడాలో ఆలోచించలేదు గనక ఎత్తలేదు.

నిమిషం వ్యవధిలో అయిదారు సార్లు రింగయింది..

చివరకు ఫోన్ ఆన్ చేసింది వసంత.

"హలో"

"ఐ రిసీవ్డ్ ఎ కాల్ ఫ్రమ్ యు..."

"ఈజ్ ఇట్? ఓకే..గెస్..హు..అమ్ ఐ?"

ఈ మధ్య కాలంలో ఇంగ్లీష్ మర్చిపోయాననే అనుకుంది. మళ్ళీ ఇన్నేళ్ళకు చక్కటి యాక్సెంట్‌తో మాట్లాడటం ఆమెకే అబ్బురంగా తోచింది.

ఏవేవో పేర్లు చెప్పాడు...

జవాబుగా కిల కిలా నవ్వింది.

"ఐ యామ్ అరవుండ్ యూ...ఇన్ యువర్ ఆఫీస్ ...గెస్.."

అయిదారు నిమిషాలు బాగా ఏడిపించి.... మరింక తన వల్లకాదని ఒప్పుకున్నాక, చల్లగా చెప్పింది వసంత "ఐ యామ్ స్వీటీ.."

"స్వీటీ ఫ్రమ్ షాదీ..ఓహ్! హౌ వెల్ యు ఫూల్డ్‌మి.."

"ఐ యామ్ సారీ... జస్ట్ ఫర్ జోక్.."

"స్వీటీ యువర్ నేమ్ ఈజ్ సమ్ థింగ్ స్పెషల్...బట్ నవ్ ఐ సే అబి ఫిట్టింగ్ నేమ్..."

"హౌ?"

"యువర్ వాయిస్ .. సో స్వీట్.."

అది వసంతకు తెలుసు... ఆ స్వరం భగవంతుడిచ్చిన వరం.

ప్రతివారినీ ముందుగా ఆకర్షించేది ఆమె తీయని స్వరమే.

"యామ్ ఐ డిస్టుర్బిన్స్ యూ ఇన్ ఆఫీస్?"

"ఓకె. వెన్ ఐ రీచ్ హోమ్. ఐ'ల్ గివ్ ఎ రింగ్.."

అలా ఆరంభమయింది పరిచయం.

సాయంత్రం ఎంత తొందరగా ఇంటికి వద్దామని చూసినా ఏడు దాటిపోయింది

అనాలోచితంగానే తన మెయిల్ ఐడీలో అతన్ని యాడ్ చేసుకుంది... సరిగ్గా పదినిమిషాల్లోనే ఆన్‌లైన్ లో కొచ్చాడు...

పరస్పర పరిచయాలు ఒకరి గురించి ఒకరు తెలుసుకోవడం... పలకరింపులు.. తొలిరోజున కొంచెం సందిగ్ధంగా అనిపించింది వసంతకు.

తప్పు చేస్తున్నానా అన్న భావన ఏ మూలో..

కాని ...ఓరకమైన తెగింపు...

రాత్రి ఏడయేసరికి చాటింగ్ మొదలు పెడితే తొమ్మిదికి ..

"కొంచెం పర్మిషన్ ఇస్తే మెస్‌కి డిన్నర్‌కి వెళ్ళి వస్తా"ననేవాడు

"ఇంట్లో వండుకోలేరా.."అడిగేది

"ఊహూ. పొద్దున వంటావిడ వచ్చి ఇక్కడి తరహాలో పుల్కాలు పప్పు కూర చేసి వెడుతుంది.. అవే తిని లంచ్ అవే తీసుకు వెడతాను. మళ్ళీ రాత్రికి అవేతినే ఓపిక లేదు అందుకే మెస్‌కి వెళ్ళి.."

"సరే.."

"మరి నీ సంగతి.."

"నాకేం అలా మెస్‌కి వెళ్ళాల్సిన అవసరం లేదుగా..కాని చిక్కంతా ఎక్కడంటే ఒక్కదానికి వండుకోవాలనిపించదు..."

"మరి.."

"ఏదో ఒకటి తినడం ఫ్రూట్స్...కాఫీ తాగి.. ఓకె మీరు వెళ్ళి డిన్నర్ చేసి రండి..."

నిద్ర వచ్చేవరకు అతనితో చాటింగ్..

ఆఫీస్‌లో ఉన్నా అప్పుడో ఇప్పుడో అతను పంపే ఎస్.ఎమ్.ఎస్ లు..

మెయిల్ ఐడీలో చూసి అతని డేట్ ఆఫ్ బర్త్ మే పంతొమ్మిది అని నిర్ధారించుకుని అడిగింది కూడా...

ఎప్పుడు ఎలా అంత చనువు వచ్చిందో కాని వసంతను స్వీటీ అని అతను పిలిచేవాడు‘ షల్ ఐ కాల్ యూ‘

"అవును... నువ్వు చాలా తెలివయిన దానవు.."

"అబ్బో చాలానే కనుక్కున్నారు... నిజానికి పదో తరగతి పదిసార్లు ఫేలయాను...." నవ్వేది

"మీ నవ్వే మీ స్పెషాలిటీ వెయ్యి వరహాల పెట్టు.."

"వరహాల వరహాలా.."

"తేడా ఏమిటి.."

"తెలుగు చదువుకున్నానంటారు....ఎవరబ్బా మీకు తెలుగు చెప్పిన టీచర్.."

"నిజమే నాకు లాంగ్వేజెస్ అంత బాగా రావు.."

"ఓకే ఈసారి మీ బర్త్‌డే ఒక ప్రత్యేక దినంగా సెలబ్రేట్ చేసుకుందురు గాని.."

"ఎలా.."

"నేనక్కడికి వస్తానుగా.."చాలా క్యాజువల్‌గా అనేసింది.

రోజుల కొద్దీ మాటల్లో గత జీవితాల చరిత్ర ఒకరి గురించి మరొకరు మాటలు మాటలుగా తెలుసుకోవడం--- ఇద్దరమ్మాయిలనీ పెద్దపిల్ల అర్చన ఎమ్.సి.ఎ, రెండోది అర్పిత ఎమ్.బి.ఎ చదువుతున్నారనీ చెప్పాడు. ఇద్దరి పెళ్ళిళ్ళూ చెయ్యాలి. భార్య మాత్రం గత పది సంవత్సరాలుగా విడిగా ఉంటోందనీ ఎక్కడో ఉద్యోగమనీ చెప్పాడు.

వారం రోజులుగా రోజూ ఒకటే బ్రతిమాలటం..ఈసారి నువ్వు వస్తేనే నా పుట్టినరోజు అని.

ఈలోగా సుమ ఫోన్ మే ఇరవై ఐదున టికెట్ దొరికిందని సిద్ధంగా ఉండమనీ -

ఒంటిగా వెళ్ళాలని కాస్త దిగులనిపించినా..మార్పు అనేది కాస్త బాగుంటుందనే అనిపించింది. అయితే ఉన్న సమయం చాలా తక్కువ.

ఈలోగానే కావలసిన షాపింగ్ చెయ్యాలి ఫ్రెండ్స్‌కి చెప్పాలి - పుట్టబోయే పాపాయికి అవసరమయే వస్తువులు తీసుకువెళ్ళాలి వీటన్నిటి మధ్యా విపరీతంగా బాధిస్తున్న పంటి నొప్పి - డెంటిస్ట్ దగ్గరకు వెళ్ళాలి.

ఆలోచిస్తుంటే ఈ పనులకో అంతం లేదనిపిస్తోంది...

అసలు సంగతి ముందు ప్రభాకర్‌కి చెప్పాలి ఈ ప్రయాణం గురించి - నాలుగైదు నెలలన్నా ఎంత గింజుకుంటాడో.. వీటన్నింటి మధ్యా విపుల్ ఆహ్వానం.

ఒక్కసారి వెళితే ఎలా ఉంటుంది అన్న ఆలోచన.. అదీగాక ఈసారి మే పంతొమ్మిది ఆదివారం. శనివారం రాత్రికి బస్ ఎక్కితే ఆదివారం వెళ్ళి పరిస్థితిని బట్టి ఆ రాత్రికి తిరిగి వచ్చెయ్యవచ్చు.

ఏపీటీడీసి వాళ్ళవి మంచి లక్జరీ బస్‌లు ఉన్నాయి.

వెళ్ళాలనే అనుకుంది.

అయితే వెంటనే విపుల్‌కి చెప్పదలచుకోలేదు.

ఈ ఆలోచనల్లో ఉండగానే చైతన్య ఫోన్.

ఈ మధ్య అతని ఫోన్ ఎత్తటం మానేసింది. పెద్దగా మాట్లాడాలనిపించక.

"చెప్పండి. బాగున్నారా.."

"ఏం బాగు లెండి... ఎంత కోపమైతే మాత్రం మరీ ఫోన్ ఎత్తకపోవడం ఏం బాగాలేదు." డైరెక్ట్‌గా అంటాడని అనుకోలేదు.

"అలాగేం లేదు లెండి.. తీరిక లేకపోవడం ఎప్పుడో చేద్దాంలే అనుకున్నా గుర్తుండకపోవడం.."

"సరేలెండి ఇప్పటికయినా ఫోన్ ఎత్తారు అదే మహా భాగ్యం.. నిజం చెప్పనా..ఈపాటికి మరెవరైనా అయితే తెగతెంపులు చేసుకుని మాట్లాడకపోతే పోనీ నాకేం తక్కువ అనుకునే వాడిని.. నా ఇన్నేళ్ళ జీవితంలో ఎవరితోనైనా కాంప్రమైజ్‌కి రావడం ఇదే మొదటిసారి. ఏమిటో నీతో మాట్లాడకపోతే మనసు నిస్సారంగా వ్యాకులంగా..ఎందుకో తెలీదు"

వసంత మాట్లాడలేదు.

ఏం చెప్పాలి?

లేచి వెళ్ళి అద్దం ముందు నిల్చుంది?

అక్కడో ఇకడో నెరిసిన వెంట్రుకలు... కనీ కనిపించని వయసు గాయలు.. యాభై దాటిన ఈ శరీరంలో ఏం ఉందని వీళ్ళకింత ఆసక్తి?

నా మనసూ ఆలోచనల ఊసే అక్కరలేదా?

"హలో.. ఉన్నావా? ఫోన్ పెట్టేసావా? నీతో ఇదో చిక్కు.."

సర్రున కోపం వచ్చింది అసంతకు.

రోజురోజుకీ ఇవ్వకపోయినా చనువు తీసుకోవడం ఎక్కువైపోయింది. ఏమనుకుంటున్నాడసలు?

ఠక్కున ఫోన్ పూర్తిగా స్విచ్ ఆఫ్ చేసేసింది.

గత ఆరు నెల్లుగా రోజూ ఫోన్ చేసి మరీ బుర్ర తినేస్తున్న విజయేంద్ర చక్రవర్తి కథ ముగిసిపోయిందనే అనుకుంది.

ఇహ లాభం లేదు వీళ్ళందరి పిచ్చి వాగుళ్ళనూ ఎందుకు భరించాలి?

ఒక్కొక్కరిని తొలిగించుకుంటూ పోవాలి అంతే!

సరిగ్గా ఆరు నెలల క్రితం ఆఫీస్‌కి వచ్చి ఎంతో హుందాగా మాట్లాడి ఫోన్ నంబర్ చాకచక్యంగా పట్టుకెళ్ళిన విజయేంద్ర చక్రవర్తి తెల్లారగానే ఫోన్ చేస్తాడని ఎంత మాత్రం ఊహించలేదు.

ఉదయం ఆరు ఆరున్నర మధ్య నాలుగైదు సార్లు ఫోన్ రింగైనా పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. తన సమయాని వృధా పరచుకుంటూ ఎవ్వరితోనూ కబ్లేసికి కూడా మాట్లాడదలచుకోలేదు వసంత.

ఆఫీస్‌కి వెళ్ళేముందు మిస్డ్ కాల్స్ చెక్ చేసుకుని కొత్త నంబర్ ఎవరిదో తెలీక ఫోన్ చేసింది.

"హలో" వెంటనే అతని స్వరం గుర్తించింది..

ఏదైనా అనే లోపలే అతనే మాట్లాడాడు.

"నేను విజయేంద్ర చక్రవర్తిని.. బిజీగా ఉన్నారా ఫోన్ ఎత్తలేదు?"

"ఏదో పనిలో.."

"ఇది నా నంబర్ సేవ్ చేసుకోండి." అజ్ఞాపించినట్టుగానే అన్నాడు.

"సరే.."

"నా గురించి ఏమీ అడగనే లేదు.."

"చెప్పండి"

"ఎయిర్ ఫోర్స్‌లో వింగ్ కమాండర్‌గా చేసి రిటైర్ అయ్యాను... ప్రస్తుతం ఐసీ ఐసీ ఐ బ్యాంక్‌లో మేనేజర్‌గా వర్క్ చేస్తున్నాను.. నా పేరు. రచనలూ డైలీ వీక్లీ పత్రికల్లో చూసే ఉంటారు.. "

"అవునా.."

"బ్యాంక్‌కి బయలు దేరగానే మీరు గుర్తుకు వచ్చారు. ఓసారి పలకరిద్దామని'

"థాంక్యూ.."

"ఒకే మరి ఉండనా.. తీరిక దొరికితే కాల్ చెయ్యండి.. బై"

అతను ఎందుకు ఫోన్ చేసాడో అర్ధం కాలేదు..

అప్రయత్నంగానే అతని నంబర్ సేవ్ చేసుకుంది.

సరిగ్గా మధ్యాహ్నం లంచ్ టైంలో మళ్ళీ అతన్నించి ఫోన్.

"హలో"

"చెప్పండి"

"ఈ రోజు వసుధ పత్రికలో నా కవిత వచ్చింది. ఉదయం నుంచి కనీసం ఓ పాతిక మంది ఫోన్ చేసారు. మీకూ చెప్తే చూస్తారని.."

వసంత అసలా పత్రిక పేరు కూడ వినలేదు. అయినా మర్యాదకు "చూస్తాలెండి" అని చెప్పింది

కాని అదో వంక మాత్రమేనని కాస్సేపటిలోనే అర్ధమయింది.

"లంచ్ చేసారా?"

"లేదు"

"పోనీ బయటకు రాకూడదూ. నా కవిత ప్రచురించిన సందర్భంగా పార్టీ ఇస్తాను.."

ముందు కొంచెం మొహమాట పడినా వెంటనే సర్దుకుంది

"ఆఫీస్ టైంలో కుదరదండి" కాస్త నిక్కచ్చిగానే చెప్పింది.

"అఫ్ కోర్స్ బ్యాంక్ వదిలి రావడం నాకూ కుదరదనుకో. అయినా ఒకే సీ యూ"

ఇంత తక్కువ పరిచయంలోనే ఇలా లంచ్‌కి రమ్మనడం ఏమిటి.. ఎందుకిలా వెంటపడుతున్నాడని కాస్సేపు మధనపడింది వసంత.

అయితే అక్కడితో ఆ పీడ వదల్లేదు

రాత్రి ఏడింటికి మళ్ళీ ఫోన్.

"ఇంటికి వెళుతూ మీరు గుర్తొచ్చారు... చెప్పండి ఏం చేస్తున్నారు?"

కంప్యూటర్ ముందు కూర్చుని వర్క్ చేస్తున్న వసంతకు కాస్త చిరాకనిపించింది.

"ఏముంది ఏదో చదువుకోవడం.. చెప్పండి"

"రోజంతా అలిసి పోయి, పనులన్నీ వదిలించుకుని వెళుతూ వెళుతూ మనసుకు నచ్చిన వాళ్ళతో మాట్లాడటం ఎంతో బాగుంటుంది కదు.."

"నిజమే"

"మీ గురించి చెప్పండి?" అడిగాడు

"ఏం చెప్పమంటారు?"

"ఏదైనా.."

"ఏదైనా పెద్ద గొప్పగా ఏమీ లేదు.. పొద్దున లేచి ఆఫీస్‌కి వెళ్ళడం.. పని, మళ్ళీ సాయంత్రం ఇంటికి చేరడం.."

"అది తెలుసులెండి.. అందరూ చేసేది అదేగా.."

"పెద్ద స్పెషాలిటీ ఏమీ లేదు చెప్పుకుందుకు"

"ఎందుకు లేదు. మీ మృదువైన స్వరం. మీ చక్కని రూపం విలక్షణమైనవా.."

అతని పొగడ్త కాస్త ఇబ్బందిగానూ ఉంది.

అంతకు మించి సంతోషాన్నీ ఇచ్చింది.

మానసికంగా బలహీన పడుతున్నానా అనిపించింది.

"మాట్లాడరేం? నేనేమైనా అబద్దం చెప్పానా?"

ఏం చెప్పాలో తెలీని సందిగ్ధం

"హలో ఏం ఆలోచిస్తున్నారు?"

"అబ్బే ఏం లేదండి"

"సరే మీ పిల్లల గురించి చెప్పండి... ఏం చదువుతున్నారు?"

"అమ్మాయి పెళ్ళి అయ్యింది. అబ్బాయి ముంబైలో.. "అంతకంటే ఎక్కువ చెప్పాలనిపించలేదు

"నిజమా? నేనింకా ఏ స్కూల్లోనో ఉన్నారనుకున్నాను.. మీరస్సలలా కనిపించరు?"

ఇంకా నయం నేనే స్కూల్‌కి వెళ్ళేలా ఉన్నానన్నారు కాదు.. ఆమాట పైకి అనలేదు..

ఏదో అనుమానం వచ్చింది..

"ఇంటికీ బ్యాంక్ కీ చాలా దూరమా?"

"ఉహూ అరగంట.. కారు ఇంటి దగ్గర చెట్టుకింద ఆపుకుని మాట్లాడుతున్నాను."

"సరే.. ఓకె బై" ఫోన్ స్విచాఫ్ చేసింది వసంత.

ఇతను మరో శలభమా.. ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం ఆలోచించలేదు.

✡ ✡ ✡

రాత్రి చాలా ఆలస్యంగా పడుకుని తెల్లారి మెళుకువ వచ్చినా లేవబుద్ధి కాక అలాగే ఓ రకమైన మగతలో ఉండి ఆ మగతలోనే ఓ రకమైన ఆత్మ విమర్శకూ లోనయింది.

ఒకే ఒక్క చిన్న మార్పు శ్రీ ఉండటం లేకపోవడం... అది జీవితంలోనే కాదు మానసిక స్థితిలోనూ ఇంత పెను మార్పులను తీసుకు వస్తుందా?

అవునని వేరే చెప్పాలా?

ఒకప్పటి ఆలోచనా సరళికీ ఇప్పటి తీరుకూ ఎంత తేడా?

శ్రీ ఉన్నప్పుడు ఒకరకమైన కట్టు బాటులో ఉన్న భావన..

ఇప్పుడో అపరిమితమైన స్వేచ్ఛ..

దాన్ని దుర్వినియోగ పరుస్తున్నానా?

ఒక సారి ప్రభాకర్‌తో పునః పరిచయం అది పెరగడానికి తను దోహదపడినది ఎంత వరకని ఆలోచించుకుంటే మనసులో ఏదో చాపల్యం ఉండటం వల్లే అతని ఉద్యోగాన్ని ఒప్పుకున్నానా? ఇక్కడ కాకపోతే మరో చోట అనుకుని ఎందుకు ప్రయత్నించలేదు?

శ్రీని ఎంత గాఢంగా ఇష్టపడ్డ ఇంకా ఏమూలో ప్రభాకర్ పట్ల చిన్నప్పటి ఆరాధనా భావం మిగిలిపోయిందా? అందుకే అతనితో పరిచయాన్ని పెరగనిచ్చిందా?

ఏమో?

అప్పట్లో ముందుగా ఆలోచించినది ఒక వ్యాపకం కావాలనేనా.. ఇంకేదైనా..?

ఆత్మ పరిశీలన ఎంత కష్టమో అర్థమైంది.. అసౌకర్యంగా తోచింది ఆలోచనో.. పడకతీరో కాని మంచం మీద ఆపక్కనుంచి ఈ పక్కకి దొర్లి కొంచెం వెసులుబాటు దొరికినట్టుగా ఫీలయింది.

ఒకే! ప్రభాకర్‌ని ఓ పక్కన పెడితే మరి చైతన్య సంగతి? అతనెంత ప్రయత్నిస్తే మాత్రం తనెందుకంతలా రియాక్టవాలి.. శ్రీ వుంటే మరొకరితో ఇలా మాట్లాడేదేనా?

అంటే మాట్లాడే మనిషి కోసం ఏమైనా చెయ్యడానికి సిద్ధంగా ఉందా తను..?

ఇద్దరినీ కాస్త దూరంగా పెట్టాలి.. తల విదిల్చి లేచి మ్యూజిక్ సిస్టం ఆన్ చేసింది.

చాలా రోజుల తరువాత.. కాదు కాదు.. నెలల తరువాత ఆ ఇంట్లో మళ్ళీ పాటలకు చోటు దొరికింది. పాత పాటలంటే శ్రీకి ఎంత ఇష్టమో.

ప్రతి పాటా తన గురించే పాడేవాడు..

ఎప్పుడైనా చాలా కోపం వస్తే మాట్లాడకుండా మౌనంగా ఉంటే చాలు ఎన్ని పాటలు వినిపించేవాడు...

"అలిగితివా ప్రియా సఖీ అలక మానవా.." అంటూ నిజంగా అడుగుతున్నట్టే..

పాటలు వింటూ కళ్ళు మూసుకుని ఈజీ చెయిర్‌లో కూర్చుంటే మరేదో లోకంలో ఉన్నట్టే అనిపించింది. చాలా సేపు అలాగే వుండి పోయి ఎప్పటికో కళ్ళు విప్పితే సన్నగా వినబడుతూ ఫోన్ రింగింగ్ లేచి వెళ్ళి ఫోన్ అందుకుంది.

స్క్రీన్ మీద పేరు ప్రత్యక్షమైంది - చక్రవర్తి.

క్షణం సేపు ఆలోచించింది.

మాట్లాడాలా? వద్దా - అని. ఏదీ తేల్చుకోకముందే ఆగిపోయింది రింగింగ్

అమ్మయ్య అనుకునే లోగానే మళ్ళీ ఫోన్ రింగ్ .

"హలో"

"ఇంత సేపు ఏం చేస్తున్నావు.. మిస్డ్ కాల్స్ చూసావా. సరిగ్గా ఇరవై ఏడు సార్లు చేసాను.."

"అయ్యో అలాగా..?"

"నువ్వు పాత పాటలు వింటున్నట్టున్నావు?"

"అవును చాలా రోజుల తరువాత"

"ఈ పాట ఇష్టమా?"

అప్పుడు కాని గమనించలేదు మ్యూజిక్ సిస్టంలోంచి పాట మంద్రంగా వినిపిస్తూనే ఉంది.

"అవును పాత పాటలేవైనా ఇష్టమే."

"ఒక్కసారి వాల్యుం తగ్గించు..."

ఫోన్ లోనే మంద్ర స్వరంతో పాడటం మొదలు పెట్టాడు. మరీ గొప్పగా కాకపోయినా బాగానే ఉందతని స్వరం.

"ఎలాగుంది?"

"బాగా పాడారు" అడిగాక మెచ్చుకోక తప్పలేదు.

"ఒకప్పుడు నేను సినిమాలకోసం పనిచేసాను. అప్పట్లో చాలా నష్టపోయాను కూడా.."

"అవునా?"

"ఉద్యోగానికి సెలవు పెట్టి మరీ."

"నడి రోడ్డున నిలుచున్నాక గాని సినిమా పిచ్చి వదల్లేదు.."

"అందుకే మా అమ్మాయిలకు నా మీద కోపం.. పెద్దగా మాట్లాడరు"

"ఎంతమంది అమ్మాయిలు."

"నలుగురు."

"ముగ్గురు.. ఇద్దరు అమెరికాలో ఉన్నారు ఒక పిల్ల ఇక్కడే ఉంది"

"నేనూ బహుశా అమెరికా వెళతానో టూ త్రీ మంత్స్‌లో. కూతురు ఇదివరకు లండన్‌లో ఉండేది. ఇప్పుడు అమెరికాకు మారింది"

చెప్పాక గాని ఎందుకు చెప్పానా అని అనిపించలేదామెకు.

ఎంత తప్పించుకుందామన్నా పొద్దున్నా సాయంత్రం రాత్రి ఎప్పుడు పడితే అప్పుడు ఫోన్ చెయ్యడం మానలేదతను. అలా అనే కంటే చేసినప్పుడల్లా మాట్లాడి తనే అతన్ని ప్రోత్సహించిందేమో!

తన భార్య అనారోగ్యం గురించి.. ఇరవై ఏళ్ళకే పెళ్ళి చేసుకోవడం గురించి, తనకున్న ఎక్స్ట్రా మారిటాల్ రిలేషన్ షిప్ గురించి ఒకటేమిటి ప్రపంచంలో ఉన్న సమస్త విషయాలూ మాటల్లో దొర్లేవి

ఓ పెద్ద పోస్టులో ఉన్నావిడ తనంటే ఎలా పడి చచ్చిపోయేదో చెప్పాడు

"ఆవిడ జుట్టు నల్లగా పొడుగ్గా మోకాళ్ళు దాటి నేలకు తాకేట్టుగా ఉండేది. వారానికి నాలుగు రోజులు వాళ్ళింట్లోనే ఉండేవాడిని.. అఫ్‌కోర్స్ అప్పటికింకా ఆమెకు పెళ్ళికాలేదు.. మద్రాసులో ఉండేది. ఇప్పుడావిడ లేదు... చచ్చిపోయింది .. కాన్సర్‌తో పదేళ్ళక్రితమే"

"అంటే ఈ వ్యవహారం అంతా మీ పెళ్ళయ్యాకేగా! ఏమైనా అనండి ఇల్లీగల్ సంబంధం ఇల్లీగలే."

"నా భార్యకు కూడా తెలుసీ సంగతి.."

మరో రోజు ఇప్పటికీ తన గురించి ఎంతమంది ఆసక్తి కనబరుస్తారో వివరించాడు.

"నీ అంత అందగాడు గొప్ప రచయిత ఏమడిగినా ఇచ్చేస్తాం అంటారు.."

"నైతిక విలువలు అంతగా దిగజారిపోయాయా?" అమాయకంగానే అనేది,

మరోమారు బ్యాంక్ పనిమీద ఊటీ వెళుతున్నానని, ఒక్కణ్ణీ వెళ్ళాలంటే బోర్‌గా ఉందనీ చెప్పాడు.

"పోనీ నువ్వూ రారాదూ..?"

ఎప్పటినుండో నువ్వనే అంటున్నా పట్టనట్టుగానే ఉండి వసంత.

"నేనేం పనీ పాటా లేకుండా ఉన్నానా? నా ఉద్యోగం నాకు ముఖ్యం"

ఒక్కోసారి అతని మాటలు మళ్ళీ మళ్ళీ పునశ్చరణ చేసుకుంటే అన్నీ అబద్దాలనే అనిపించేవి.

ఓ రకంగా తను బుట్టలో పడకపోతుందా అని ప్రయత్నిస్తున్నాడేమోననిపించేది.

వాళ్ళ బ్యాంకులో మణి హైమ అని ఒక ఆఫీసర్ తనంటే ఎంతో ఆసక్తి చూపిస్తోందనీ ఇరవై నాలుగ్గంటలూ ఫోన్ చేసి విసిగిస్తుందనీ చెప్పాడు.

ఎందుకీ పరిచయాన్ని పొడిగిస్తుందో వసంతకే అర్ధం కాలేదు.

ఓసారి ఏదో పనిమీద స్వప్నిక స్వంతంగా డిజైనింగ్ ఇన్స్టిట్యూట్ పెట్టుకునే ప్రయత్నంలో ష్యూరిటీ సంతకం కావాలంటే బ్యాంక్‌కి వెళ్ళింది అక్కడ అతన్ని చూసాక కాని బ్యాంక్‌లో అతను పనిచేస్తాడని గుర్తుకు రాలేదు.

"మానేజర్ నాకు తెలుసు.. అదుగో ఆ వెనకాల కూర్చున్నాడు అతనేగా."

స్వప్నిక అతన్ని చూసి, "అతను మానేజర్ కాడు. జస్ట్ వన్ ఆఫ్ ద ఆఫీసర్స్ అంతే. మానేజర్‌నని చెప్పాడా? ఎలా తెలుసు నీకు"

చెప్పింది.

"డోంట్ ఎంటర్ టయిన్ హిమ్ వాడ్ పెద్ద రోగ్. నోరు విప్పితే అన్నీ అబద్దాలే మా ఇంటి పక్కనే ఉంటారు. ఏదో రకంగా అనుకున్నవన్నీ సాధించాలని చూస్తాడు.. వాడు వాడు వాడి బట్టతలా? పెద్ద అందగాడినని ఫోజ్.. గట్టిగా మాట్లాడమ్మటే మనకే కారెక్టర్ లేదని ప్రచారం చేస్తాడు.. జాగ్రత్త"

వసంత మనసు పరిపరి విధాల పోయింది.

ఎందుకిలాంటి వాళ్ళందరితో మాట్లాడుతున్నాననిపించింది.

ఒంటరితనం దూరం చేసుకునే దిశలో తనను తాను వంచించుకుంటోందా?

ఏమో!

తరువాత ఫోన్ ఎత్తీ ఎత్తకా బిజీగా వున్నాననీ తప్పించుకోజూసింది.

అయినా పట్టు వదలని విక్రమార్కుడిలా తన ప్రయత్నం మాత్రం మానలేదతను.

"గోవా వెళ్ళాలనుంది వెళ్ళి ఓ నాలుగు రోజులు రెస్ట్ తీసుకుంటే గాని లాభం లేదు"

"వెళ్ళండి"

"ఒక్కణ్ణీ వెళ్ళలేకే గద."

"ఆవిడను తీసుకు వెళ్ళండి"

"తనొస్తే ఇంకలేనిదేం. రాదు.. పోనీ నువ్వు రారాదూ.."

"మీరిలా అడగటం ఏమీ బాగాలేదు. పరాయి ఆడవాళ్ళను అడగ్గానే పరుగెత్తుకు వస్తారనుకుంటున్నారా?"

"తప్పేముంది. ఫ్రెండ్స్ మనుసులు సరిగ్గా ఉండాలే కాని ఒక్కగదిలో ఉన్నా తప్పులేదు"

"ఏమో నాకు మాత్రం తప్పుగానే అనిపిస్తుంది.."

"ఒకే ఒకే రాకపోతే మీ ఇష్టం.. ఎంత మంది ఎన్ని విధాల అడుగుతున్నా కాదని నిన్ను అడుగుతున్నానంటే ..ఇష్టమనిపించబట్టే కద.."

"మీకనిపించవచ్చు. కాని నాకలాంటివి నచ్చవు"

"సన్నగా నాజూగ్గా ఉన్నామనుకుంటారు గాని పుల్లల్లా ఉంటే ఆ శరీరంలో కోరికలు ఎక్కడవుంటాయి? కొంచమైన కండవుంటే.. అందుకే రాయిలా కసాయిలా జడపదార్థంలా మారిపోయారు.."

వసంత సహనాన్ని కోల్పోయింది.

"చూడండి.. నేను రాయిని కావచ్చు రప్పనూ కావచ్చు అది మీ కనవసరం.. ఇలా మీ ఇష్టం వచ్చినట్టు మాట్లాడే అధికారం మీకెక్కడిది..? నేనూ ఒక్క మాట చెప్పదలచుకున్నా.. సన్నగా ఉన్నా లావుగా ఉన్నా ప్రతివారికీ ఒక మనసనేది ఉంటుంది... నచ్చటమనేది ఉంటుంది. ఇలా మరెప్పుడూ ప్రయత్నించకండి" అంటూ ఫోన్ ఆఫ్ చేసింది. అంతే అది ముగింపనే అనుకుంది.

కాని ఎవరెవరి దగ్గరో తన గురించి నోటికి వచ్చినట్టు మాట్లాడాడని తెలిసి తనను తనే నిందించుకుంది. పెనం మీంచి పొయ్యిలోకి వెళుతున్నానా అని అనిపించింది.

ఆ ఉడుకులోనే విపుల్‌తో పరిచయం పెంచుకుంది

తన పిల్లల విషయం తనూ అతని పిల్లల విషయం అతను చూసుకుంటే జీవినికి ఒక తోడూ నీడా బాగానే ఉంటుందనిపించింది.

అందుకే పెరిగిన పరిచయాన్ని పురస్కరించుకుని అతని పుట్టిన రోజుకు వెళ్ళి వద్దామనే నిర్ణయానికి వచ్చింది.

✡ ✡ ✡

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)

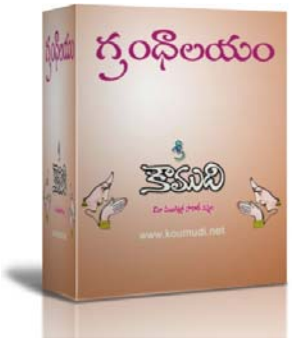

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

Click here to go to KOUMUDI Library